

در انتظار بازگشت به وطن

نوشته انتونیو گتروس

جنیوا -- در حال حاضر حدود 42 میلیون نفر قربانیان درگیری ها و آزار و اذیت در سراسر دنیا بشکل پناهنده و یا در بیجاشدگی داخلی در کشور های خود شان بسر میبرند، که اکثریت شان سالهای متمادی را درین حالت سپری نموده اند.

در بین این افراد حدود 6 میلیون آنان پناهندگانی اند که برای مدت پنج سال یا بیشتر از آن، اکثراً در کمپ ها، در مهاجرت بسر برده و در شرایطی که "وضعیت پناهندگی متداوم" نامیده میشود، زندگی میکنند. اما این شرایط پناهندگی پایان ناپذیر شامل میلیون ها انسان دیگر که در داخل کشور های خود شان در بیجاشدگی بسر برده و به مراتب بیشتر از پناهندگان دنیا میباشند، نمیشود. اکثریت آنان بعضاً نتوانسته اند برای دهه ها متمادی به محلات بودوباش اصلی شان عودت نمایند.

اگرچه قوانین بین المللی پناهندگان را از بیجاشدگان داخلی متمایز میسازد، اما این تفاوت ها برای آنانیکه جبراً از منازل شان بیرون ساخته شده و هیچ چیزی با خود ندارند، بسیار عجیب است. افراد بیجاشده مستحق کمک میباشند، خواه مرز های بین المللی را عبور کرده باشند یا خیر. به همین دلیل است که UNHCR همراه با سایر موسسات ملل متحد مشترکاً کار میکند تا به بیجاشدگان داخلی، همانند پناهندگان، مساعدت های لازم را فراهم بسازد. اما راه ما بسیار طولانی است.

در حالیکه پناهندگان و بیجاشدگان داخلی در انتظار راه حلی برای مشکلات شان میباشند، آنها به مواد غذایی، سرپناه، مراقبت های صحی، حفظ الصحة، امنیت، مکتب برای اطفال شان و سایر ضروریات نیاز دارند. بدبختانه، بسیاری از آنان آنچه نیاز دارند آنرا بدست آورده نمیتوانند UNHCR که تقریباً کاملاً وابسته به وجوه مالی که بشکل داوطلبانه پرداخته میشود، میباشند، اخیراً سروی را براه انداخت که حاکی از آنست که حتی برای رفع نیازمندی های اساسی نیز نارسائی های زیادی وجود دارد.

بگونه مثال، در کامرون اطفال پناهندگان جمهوری افریقای مرکزی 17 فیصد مریضان سوء تغذی حاد را تشکیل میدهد که میزان مرگ و میر در بعضی مناطق هفت مرتبه بیشتر از آنچه معمولاً برای حالات اضطراری مدنظر گرفته شده، میباشند. کمتر از یک سوم دختران پناهنده در آنجا به مکتب میروند.

در ایکوادور، اکثریت کولمبیائی های بیجا شده کاملاً از حقوق پناهجویی شان بی خبر اند، در حالیکه هزار ها تن از آنها در مناطق دوردست بسر برده و از ارائه درخواست پناهندگی هراس دارند. مردمان بومی و زنان و دختران در معرض استثمار و بدرفتاری قرار دارند

در گرجستان، افرادی که برای 15 سال در بیجاشدگی بسر برده اند بشکل دسته جمعی، و بدون دسترسی به آب، در مناطق مزدحم و کثیف که از هوای سرد و پر از تعفن و سیستم های دفع فضلاب متأثر میشوند، بسر میبرند

در تایلند، بیش از 100,000 پناهنده و پناهجوی میانمیر در طول سالها در کمپ های مزدحم در ناامیدی هائیکه منجر به خشونت خانوادگی و سایر بدرفتاری ها میشود، زندگی کرده اند

کشور های فقیر میزبان که مشکلات مالی زیاد دارند بیشترین مصارف را میپردازند. با وجود گزارش های تکان دهنده سیاستمداران احزاب مردمی و مطبوعات در مورد "سیل" پناهجویان در بعضی از کشور های صنعتی، حقیقت اینست که 80 فیصد پناهندگان و بیجاشدگان داخلی جهان در کشور های روبه انکشاف میباشند. ازینکه درگیری ها بدون اینکه راه حلی سیاسی برای آنها دریافت شود ادامه می یابد، فشار ها بالای این کشور های روبه انکشاف روز بروز بیشتر شده میروند. این کشور ها به کمک های بیشتر بین المللی نیاز دارند. بدون کمک های بین المللی، UNHCR و سایر موسسات کمک کننده مجبور خواهند شد تا تصمیمی اتخاذ نمایند که نظر به آن تصمیم یک سلسله نیازمندی های خانواده های بیجاشده، نادیده گرفته خواهد شد.

همچنان توانائی ها ما جهت فراهم آوری مساعدت ها به آنها نیکه نیازمندند، با محدود شدن "ساحه مساعدت های بشری" که ما در آن باید فعالیت نماییم، محدود میشود. نظر به تعدد گروپ های مسلح، خصوصیت درگیری ها نیز در تغییر میباشند - که یکتعداد ازین گروپ ها فعالین مساعدت های بشری را منحیث دشمنان خود پنداشته و مورد هدف قرار میدهند. در طول پنج ماه گذشته دو کارمند UNHCR در پاکستان کشته شدند که یکی از آنها در انفجار بمب در هتل پرل کانتیننتال پشاور که بتاريخ 9 جون بوقوع پیوست، بقتل رسید. در حالیکه از مصئونیت کارمندان خود ما اطمینان کامل نداریم، چطور میتوانیم

نیازمندی های عاجل میلیون ها نفر دیگر را رفع نماییم. همچنان ما با برخورد های خشن در رابطه به استقلال قلمرو خود، خاصناً در شرایط بیجاشدگی داخلی، مواجه هستیم. فرقی میان مساعدت های بشری و خطرات نظامی دیده نمیشود، خاصناً در شرایط حفظ صلح که در حقیقت صلح برای حفظ نمودن وجود ندارد.

بحران اقتصادی جهان، تفاوت ها میان شمال و جنوب، افزایش ترس از بیگانه ها، تغییرات اقلیمی، آغاز درگیری های تازه و خامت درگیری های قبلی همه و همه این مشکل جدی بیجاشدگی را وخیم تر میسازد. از آغاز سال جاری، میلیون ها تن دیگر در پاکستان، سریلانکا، سومالیا و کشور های دیگر از محلات اصلی شان بیجا شده اند. ما برای حل این مشکل مبارزه مینماییم.

20جون، یعنی روز جهانی پناهنده، زمان مناسبی است برای بخاطر آوردن 42 میلیون بیجاشده در سراسر دنیا که هنوز هم در انتظار بازگشت به وطن خویش اند آنها در میان آسیب پذیر ترین افراد دنیا قرار داشته و باید برای آنها اولویت داده شود. همان جامعه بین المللی که جهت نجات سیستم های مالی صد ها میلیارد را به مصرف میسرانند باید خود را در نجات مردمی که در چنین شرایط دشوار بسر میبرند احساس مسئولیت نمایند.

انتونینو گنرس، کمشنر عالی سازمان ملل متحد در امور پناهندگان